

KINH CHÁNH PHÁP NIỆM XỨ

QUYỂN 42

Phẩm 6: QUÁN THIÊN (Phần 21)

DẠ-MA THIÊN (Phần 7)

Bấy giờ, Thiên tử tuần tự đi đến núi có mặt đất sáng như gương. Nhìn vào gương nghiệp đó chư Thiên tự thấy thân nghiệp của mình rất rõ ràng. Chư Thiên nào từng tu thân, khẩu, ý thì soi vào gương nghiệp tự thấy thân mình, ở giữa trán hiện ra những tướng nghiệp quả sinh tử như thời gian, xứ sở, nhân duyên và tướng thoái đọa, thấy được tướng sắp thoái đọa của chư Thiên khác. Soi vào gương nghiệp họ thấy được những tướng danh tự do sinh nghiệp hay dư nghiệp hiện ra. Chư Thiên ở cõi Dạ-ma thoái đọa là do dư nghiệp, sinh nghiệp hoặc do nhân ác của thân, khẩu, ý nghiệp. Họ sẽ sinh vào địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh. Bỏ thân súc sinh, bị phóng dật hành dục đối gạt, gió nghiệp thổi tạt nên sinh vào nơi khác. Nhìn vào giữa trán họ thấy hết tướng danh tự do tội lỗi của dục đưa đến. Từ tội lỗi dục sinh ra dục khác. Người tu pháp quán vô dục bằng trí sáng thì đối trị được, không bị đối gạt. Lại có cách đối trị dục khác xem sắc đẹp là hư vọng, cứ thấy sắc dùng tâm quan sát đúng thì tâm dục không tăng trưởng. Cứ thế quan sát kỹ về tội lỗi của năm dục cảnh giới, Thiên tử ấy sẽ không tham ái, tâm tham ái không hại được, không chướng ngại được. Tham ái chính là nhân sinh tử. Như vậy nhìn vào trán Thiên tử thấy hết mọi tướng danh tự do dục sinh, nếu Thiên tử tu tập thân ý thù thắng thì trừ bỏ được dục, thấy được tội lỗi của dục nên biết cách ra khỏi dục. Vì biết thoát khỏi tội lỗi dục nên xem những cảnh giới tham lạc từ xưa như ăn phải trái độc, những ái dục hiện giờ cũng vậy. Vì sao? Do tham lạc cảnh giới nên đọa vào đường ác, người ấy tu tập như vậy trừ bỏ cảnh giới. Nhìn vào giữa trán thấy hết mọi tướng danh tự do tạo nghiệp ác đọa vào địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh. Thấy được nghiệp ấy thì nghiệp ác sẽ mất, nghiệp lành sinh ra. Nhờ sức nghiệp thiện, các Thiên tử thấy được như vậy sinh tín tâm sâu xa, tạo nghiệp lành, cho đến tạo chủng tử nghiệp lành Niết-bàn. Những Thiên tử thiếu trí thì tham dục lạc, bị lưới nghiệp từ trước trói buộc nên thấy tướng danh tự này, tự nghĩ: Ở đây sau này ta bị thoái đọa thì được sinh vào cõi người hoặc cõi trời. Do thấy nơi thọ sinh nên họ không lo sợ, lại đi vào năm cảnh giới, trôi nổi trên sông ái, vì phóng dật nên sống phóng dật. Thiên tử này chưa từng học hỏi, nghe hiểu, thiếu trí nên không biết dục, không bỏ dục, mất pháp thiện, lại tiếp tục tạo nghiệp địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh khác. Vì sao? Vì nghiệp thiện đã hết, bị dục đối gạt, nên đọa vào địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh.

Bấy giờ có con chim tên Hiền ngữ thấy chư Thiên sống phóng dật nhờ vào nghiệp thiện, nên nó hát kệ:

*Nếu nghiệp thiện dặt tâm
Thì sẽ được quả thiện
Kẻ làm việc bất thiện
Thì phải chịu quả ác.*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Tất cả những dụng tâm
Như đất, nước, gió, lửa
Tùy theo duyên có được
Tâm lưu chuyển như vậy.
Tâm có thể đi lên
Cũng có thể đi xuống
Mau đến được cõi trời
Cũng mau vào đường ác.
Tâm làm lành rất nhanh
Ai khéo phòng hộ tâm
Tu tập tất cả pháp
Đoạn trừ các nghiệp ác.
Người chủ thực hành pháp
Chính là cái bản tâm này
Vì có năng lực đó
Nên được gọi là tâm.
Tâm luôn tìm lỗi người
Không tin tưởng người khác
Thể tánh rất loạn động
Sức mạnh không giữ được.
Bất chợt làm việc thiện
Bất chợt làm việc ác
Hoặc tạo nghiệp vô ký
Không thể nào lường được.
Tâm đến không thể biết
Ra đi cũng chẳng hay
Trước không sau lại có
Đã có lại thành không.
Tâm không có chỗ dừng
Tìm hết cũng chẳng được
Vì không có hình tướng
Nên không thể nắm bắt.
Do nhân duyên hòa hợp
Niệm niệm tâm sinh ra
Như ngọc chiếu phân trâu
Nhân duyên phát ra lửa.
Như vậy các căn, sắc
Tất cả đều do tâm
Chẳng phải do một thứ
Nhiều thứ hợp sinh tâm.
Đã biết tâm như thế
Và biết khó điều phục
Ý thuận hành chánh pháp
Cẩn thận chớ tham dục.

Nghe vậy, Thiên tử tu hai nghiệp thân ý, đã tu tâm nên không tham cảnh giới, tùy

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

thuận pháp hành, bỏ thân cõi Dạ-ma lại sinh vào nơi cao hơn, sống ở cõi trời. Nếu sinh vào cõi người thì được làm vua, quan, có lúc gieo hạt giống giải thoát của ba quả Bồ-đề, hoặc đủ nghiệp thiện làm Chuyển luân vương. Những Thiên tử nào đã thấy nghiệp tướng trong gương mà không điều phục tâm thì sẽ đọa vào địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh.

Lại nữa, các Tỳ-kheo! Đã quan sát tướng nghiệp quả danh tự hy hữu, lại quan sát thấy người siêng năng, thành tín vẽ tượng Như Lai, hoặc với tín tâm tịch tĩnh viết lại kinh điển chánh pháp sẽ được sinh lên trời. Khi nhìn vào trong yết hầu, giữa trán thấy vậy thì tin tưởng. Còn những người không có tâm chánh tín hoặc bị vua sai, người khác sai, hoặc vì nuôi mạng sống mà viết kinh pháp vẽ tượng Như Lai cũng được sinh lên trời nhưng nhìn thấy thì không tin, luôn sống phóng dật. Người ấy cũng do làm lành mà được sinh lên trời, tuy thấy nhưng không tin là vì không có tín tâm và không suy xét tướng ác. Như vậy nếu không có nhân thì không có quả. Tất cả đều do nhân nghiệp tương tự sinh ra. Thiên tử nào tánh thích phóng dật, sống phóng dật, hưởng hoan lạc nơi cảnh giới của năm dục không biết chán thì dục lạc càng tăng trưởng, lại ở mãi trên núi Bảo vi này thọ hưởng năm dục công đức, cùng Thiên nữ vui chơi thọ lạc. Sau đó, bỏ núi với công đức của năm dục này, đi đến núi Châu vi thứ ba, vui vẻ trở năm âm nhạc, vui chơi trên đường, thọ hưởng mọi thứ tốt đẹp. Trong chốc lát đã có đủ dục lạc tha hồ thọ hưởng nơi cảnh giới dục lạc tùy ý muốn. Thọ lạc bên bờ sông trong núi kia xong, họ mới đến núi Châu vi thứ ba này. Cứ thế, thọ hưởng dục lạc nơi cảnh giới đáng yêu, tâm ái tăng trưởng. Vì không thoát khỏi tham ái ấy nên bị lửa dục thiêu đốt, không biết chán sắc, thanh, hương, vị, xúc và cảnh giới trong sông như cá di-na. Gian nhà thứ nhất của núi này là báu xanh, gian thứ hai là báu xích liên hoa, gian thứ ba là xa cừ, gian thứ tư là bạch ngân. Thấy vậy chư Thiên vui mừng nói với nhau: Chư Thiên hãy nhìn những thứ ánh sáng và những thứ xinh đẹp này. Ánh sáng vật báu này chiếu đến trăm vạn do-tuần. Vào trong ánh sáng đó thì không thể phân biệt được các màu xanh, vàng, đỏ, trắng của ánh sáng. Nói xong, chư Thiên lại đi đến rừng Thọ trù. Chư Thiên cùng Thiên nữ vui vẻ trở nhạc, nhìn ngắm khắp nơi, tuần tự đến rừng đó. Do nghiệp thiện thuần thực nên có đủ thứ trang sức vui chơi hưởng lạc, mãi mê phóng dật, bị ái sai khiến. Rừng ấy có cây bằng bảy báu, có hai dòng sông đủ hương, vị, xúc, tùy tâm ý của chư Thiên nước sông luôn tràn đầy, luôn lưu chuyển. Trên bờ sông bạc có nhiều loại chim khác nhau. Sông thứ nhất tên là Tạt thủy, sông thứ hai tên là Như ý. Tánh của nước sông Tạt thủy luôn trong sạch, tràn đầy, uống không bị say. Do nghiệp thiện, nước sông đủ màu sắc nên gọi là sông Tạt thủy. Sông Như ý thứ hai thì có đủ mọi thứ tùy tâm của chư Thiên. Muốn thức ăn thì có thức ngon sạch thơm, muốn rượu thì có rượu thơm ngon, muốn hoa nơi sông, núi thì có đủ thứ đẹp, thơm đầy sông, trong hoa có nhiều ong. Tên của loài hoa ấy không thể nói hết được. Sông Như ý này có đủ mọi thứ như vậy. Trong rừng Thọ trù có những hoa xinh đẹp như thế. Chư Thiên ở trong sông vui chơi hưởng lạc đủ sắc, thanh, hương, vị, xúc. Nhờ nghiệp thiện, họ cùng nhau uống rượu hưởng lạc, nghe nhạc vui tai, tha hồ thọ nhận hoan lạc. Không buồn khổ, đói khát, lo sợ, không biết chán cảnh giới ví như uống nước mặn thì càng bị khát, phân biệt mọi thứ, hưởng diệu lạc cõi trời. Lúc họ ở trong sông thọ lạc có loài chim tên là Hà hành, thấy chư Thiên phóng dật, chim hót kệ:

*Ví như nước sông chảy
Dục lạc trời cũng thế
Mạng sống không dừng yên*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Vì ngu nên không biết.
Chính vì già bệnh chết
Làm nghiệp hết, thoái đọa
Thiên không rời pháp này
Luôn chạy theo dục lạc.
Mạng sống không thường còn
Lạc ba cõi cũng vậy
Thiên ngu bị dục dối
Mà không hề hay biết.
Như giọt nước hư không
Nhất định bị rơi xuống
Các diệu lạc cũng thế
Chẳng khác gì giọt nước.
Như gió thổi cát bụi
Lãng xãng va chạm nhau
Di chuyển trong hư không
Thân luân hồi cũng thế.
Lạc này không thù thắng
Dối gạt chẳng định yên
Hòa hợp cùng độc ái
Như thức ăn lẫn độc.
An lạc thù thắng nhất
Chính là sự bất tử
Không có ái biệt ly
Nơi không có lạnh nóng.
Nơi đó luôn an ổn
Bậc trí dạy như vậy
Nơi nào không sống chết
Nơi ấy chẳng khổ đau.
Do yêu mến người nữ
Nên đưa đến khổ não
Tham ái là chủng tử
Sinh vào cõi địa ngục.
Lạc ái sinh ra khổ
Cớ sao nói là lạc
Nó là khổ trong khổ
Về sau như chất độc.
Do đó sinh ở đây
Đều là vì gió nghiệp
Lưới nghiệp si bao trùm
Tham ái nơi thọ sinh.
Những nghiệp thiện bất thiện
Luôn đi chung với họ
Theo đuổi khắp mọi nơi
Như hương không rời hoa.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Người hưởng lạc như vậy

Sau sẽ mất tất cả

Như mặt trời đã lặn

Ánh sáng ngày không còn.

Nhờ nghiệp thiện cõi trời, loài chim ấy đã hát kệ cho chư Thiên phóng dật nghe. Thiên tử nào sống phóng dật thì khi nghe kệ này liền nói: Chim này nói lời lành đã giác ngộ ta. Như lời chim hát ta sẽ đạt được. Chim này hát lời thật nhưng vì chúng ta sống phóng dật nên không trừ bỏ được. Về sau nhất định chúng ta phải bị hủy hoại, lo sợ nhiều. Từ nay chúng ta hãy đối trị phóng dật, trừ bỏ phóng dật. Thiên tử này chuyên tâm thiện ý từ bỏ phóng dật rất lâu, biết lỗi của dục. Suy xét xong nhưng vì tâm động, sức tâm lớn mạnh hoặc vì dục vọng, huân tập từ lâu nên lại tham dục. Thiên tử lại phân biệt các cảnh giới càng thêm hưởng lạc, trong cảnh dục có tiếng chim, vườn rừng, ao hoa đẹp, núi bảy báu trang trí bằng ao sen, có trăm ngàn bầy ong vui nhộn trong ao, có dòng sông đầy thức ăn uống, trăm ngàn cây che rợp dòng sông. Dưới những cành cây có hoa, dùng hoa làm nhà. Thân chư Thiên có ánh sáng đẹp, không khổ não, nhờ nghiệp thiện nên được quả báo đó. Chư Thiên thượng, trung, hạ đều không ganh ghét nhau, luôn yêu mến nhau, cùng một lòng, cùng hưởng dục lạc, không hại nhau, cùng vui chơi thọ lạc. Thọ lạc xong, chư Thiên cùng bàn luận: Trước kia chúng ta nghe, vị chủ cõi Dạ-ma tên là Mâu-tu-lâu-đà đang vui chơi thọ lạc. Chúng ta hãy cùng đến đó. Cõi của chư Thiên này cách cõi Thiên vương Mâu-tu-lâu-đà năm trăm do-tuần. Từ xa họ nghe tiếng ca nhưng vì quá xa nên nghe không rõ. Tiếng ấy vang khắp các cõi trời nên nghe không rõ. Tiếng chim cũng có công đức như tiếng ca. Tuy nghe không rõ nhưng họ vẫn vui vẻ không biết chán. Do tâm loạn động nên các Thiên chúng quyết định đến chỗ Mâu-tu-lâu-đà thọ lạc. Rừng ấy có đủ các công đức, chư Thiên đó cùng các Thiên nữ trang sức xinh đẹp đầy đủ công đức, thân mặc vô số áo mịn, tay cầm nhạc cụ, yêu mến nhau, cùng vui vẻ. Có người bay lên hư không, có người cỡi hoa sen, cỡi hoa Ưu-bát-la thơm phức, loài ong vui nhộn, có người cỡi hoa hoa Câu-vật-đầu. Hình dáng, sắc tướng của hoa này đều như vàng trắng. Chư Thiên cùng Thiên nữ ca múa, vui chơi, thọ lạc theo cảnh giới năm dục không biết chán. Nhờ nghiệp thiện hóa ra những vật để cỡi như vậy. Do nghiệp hóa sinh có thượng, trung, hạ, nên sắc, lạc, trí tuệ, thọ mạng cũng có thượng, trung, hạ. Cứ thế chư Thiên ở khắp hư không đi đến rừng Hý lạc – nơi có đủ dục lạc, rồi đến chỗ của Mâu-tu-lâu-đà. Lúc chưa đến rừng Hý lạc, họ nhìn thấy rừng này như ánh lửa trong hư không, lại thấy nơi bằng báu màu xanh, nơi màu vàng trắng, nơi có màu như lửa. Từ hư không Thiên tử thấy vậy rất ngạc nhiên, cùng nói: Chư Thiên hãy nhìn những việc lạ trong hư không, ví như hư không đang khoác tấm vải đủ màu sắc mà ta chưa từng thấy. Nói xong họ ngạc nhiên, tạm dừng trong chốc lát. Chẳng bao lâu họ lại nghe tiếng ca rất hay, lại vui mừng, tán phục. Từ chư Thiên trên mặt đất đến chư Thiên trên hư không và Thiên nữ đều thích nhìn. Chư Thiên trong hư không thấy như vậy, chư Thiên trên mặt đất của cõi Sơn thọ cụ túc cũng thấy như vậy. Chư Thiên cõi Sơn thọ cụ túc cũng đi đến chỗ Thiên vương cõi Dạ-ma. Dạ-ma chư Thiên ngồi trên tòa bảy báu, trong động bảy báu, trang sức báu xanh, anh lạc và hoa sen báu khác. Lại có lọng báu sáng rực, ánh sáng chiếu soi cả ngàn do-tuần. Có ánh sáng trắng chiếu khắp hư không như hư không đang mặc y phục đẹp, cờ phướn cũng vậy.

Chư Thiên cõi Quảng bác hành thấy vậy thán phục, dừng lại một lúc, họ lại biết chư Thiên cõi Sơn thọ cụ túc cũng đến chỗ vui chơi của Thiên vương Mâu-tu-lâu-

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

đà. Họ nghĩ: Họ cũng như ta, chư Thiên cõi Quảng bác hành lại cùng bàn luận: Chúng ta hãy cùng chư Thiên cõi Sơn thọ cụ túc đi đến chỗ Thiên vương Mâu-tu-lâu-đà. Họ dừng lại một lát, chư Thiên cõi Sơn thọ cụ túc thấy chư Thiên cõi Quảng bác hành đến chỗ Thiên vương Mâu-tu-lâu-đà. Khi ấy, chư Thiên cõi Sơn thọ cụ túc cùng chư Thiên cõi Quảng bác hành và chư Thiên trên đất hòa hợp nhau đồng đi. Trong hư không có nhiều cờ phướn. Họ ngồi trên điện báu hoặc ngồi trên lưng chim, trỗi năm âm nhạc đủ năm dục công đức đi đến rừng Hỷ lạc - nơi Thiên vương Dạ-ma vui chơi. Nơi ấy có đủ các dục công đức của chúng, không sao ví dụ được. Họ đến đó thọ hưởng hoan lạc nơi cảnh giới của năm dục không biết chán, gần gũi nhau thọ lạc không biết chán. Thấy biết hết các nghiệp quả của chư Thiên, Tỳ-kheo nói kệ:

*Ví như trời mưa xuống
Nên nước sông cùng đầy
Cũng thế vì mưa dục
Chư Thiên thêm khát dục.
Đi-na sống trong nước
Nhưng thường sợ khô cạn
Khát ái lạc càng tăng
Chư Thiên không biết đủ.
Như hư không rộng lớn
Không cùng cũng chẳng tận
Dục lạc cũng như thế
Cõi dục không thể lường.
Sóng nước luôn cuộn cuộn
Nhưng biển không tràn đầy
Kẻ tham cầu dục vọng
Chẳng bao giờ biết đủ.
Thiên chưa đạt cảnh vui
Ngu si không biết đủ
Tâm luôn cầu dục lạc
Được rồi chẳng biết đủ.
Khi đã bị suy não
Tất cả đều mất hết
Do cảnh giới nào hại
Vì thế hãy bỏ dục.
Đã bị tham dục dối
Phá hoại kẻ thích dục
Bị suy não thì mất
Mà chư Thiên không biết.
Cảnh giới không thể đủ
Chẳng biết đủ không vui
Người trí trừ bỏ được
Tâm không biết đủ này.
Tịch tĩnh gốc an lạc
Khổ sinh từ cảnh giới*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Thế nên tu tịch tĩnh
Xa lánh các cảnh giới.
Luôn trừ bỏ phiền não
Tu hành trí vô thượng
Từ trí được giải thoát
Do phiền não buộc ràng.
Các thứ bệnh, chết... trôi
Cảnh giới làm lo sợ
Lutu chuyển trong sinh tử
Đều là do cảnh giới.
Lúc hợp lúc xa lìa
Trải qua trăm ngàn kiếp
Đời đời luôn như vậy
Chỉ Đức Phật thật tri.
Vô số vui sinh tử
Và khổ não sống chết
Tất cả do cảnh giới
Đời đời luôn luôn có.
Các cảnh giới như thế
Hủy hoại kẻ ngu si
Ngu si không có mắt
Nên tham dục cảnh giới.
Tránh xa kẻ oán thù
Nghe tên cũng suy xét
Cảnh giới là kẻ thù
Vì si nên không tránh.
Ai bị cảnh giới đốt
Chính là kẻ ngu si
Bị tự nghiệp đối gạt
Vì si nên không tránh.
Như người lo sợ lửa
Nhưng vẫn gần kề lửa
Bị cảnh giới mê hoặc
Vẫn thích gần cảnh giới.
Ví như kẻ nuốt độc
Không thể được an vui
Gần si ái cũng thế
Vĩnh viễn không an ổn.
Người khát uống nước mặn
Không thể nào hết khát
Cảnh giới che lấp mắt
Không biết đủ về ái.
Bị tâm dục đối gạt
Không thỏa mãn cảnh giới
Bị các gió nghiệp thổi

Đến tận cõi xấu ác.

Quan sát biết rõ vô số nghiệp sinh tử của chúng sinh, Tỳ-kheo thương xót chư Thiên nên nói kệ trên. Chư Thiên ấy lại hòa hợp nhau cùng đi đến rừng Hý lạc - chỗ của Thiên vương Mâu-tu-lâu-đà. Chư Thiên cứ thế mà đi, đầy đủ phục sức, hoan lạc, vườn rừng, ao hồ, trăm ngàn Thiên nữ bao quanh. Lại có Thiên tử khác ngồi trên trăm ngàn cung điện, đi trong hư không, ánh sáng chiếu khắp, ca múa vui chơi trổ năm âm nhạc, trang sức vòng hoa, xoa hương thơm, cổ đeo anh lạc, đầu đội thiên quan, gió thổi y phục tung bay tha thướt như mây, được Thiên nữ ôm lấy, vui vẻ. Lại có Thiên tử, Thiên nữ khác ca ngâm, thổi không hầu, nghe tiếng này tâm rất vui thích. Cứ thế các Thiên tử thọ hưởng dục lạc đi đến rừng Hý lạc, ở trong hư không mong cầu diệu lạc. Tất cả chư Thiên ở đây đều đến chỗ Thiên vương Mâu-tu-lâu-đà. Các chư Thiên ấy theo nghiệp mình vui chơi, trang sức, đi dạo, ca hát đầy cả mười phương, họ cùng đến chỗ Thiên vương Mâu-tu-lâu-đà. Trong tất cả chư Thiên cõi Dạ-ma, Thiên vương Mâu-tu-lâu-đà là người tối thượng. Thân Thiên vương nhờ nghiệp thù thắng nên được quả thù thắng. Như vậy, nhân quả đều giống nhau chẳng khác gì mầm hạt giống. Tất cả Thiên chúng ở điện Thiên vương Mâu-tu-lâu-đà đều kém cõi chỉ có Thiên vương là người hơn cả. Dục lạc nơi Thiên vương cũng hơn các Thiên chúng, không thể nào ví dụ được, chỉ nói được một phần nhỏ. Trên cây có chim bảy báu, miệng ngậm thân cây lo lắng trong hư không chẳng bám vào đâu. Ở chỗ khác có linh báu phát tiếng rất hay. Chư Thiên nghe được tiếng ấy đều đi đến, phân biệt thọ lạc đi trong rừng ấy. Bên ngoài rừng có nhiều chim cánh bằng bảy báu xen lẫn. Chúng ngậm vòng hoa bay quanh khu rừng. Lại có những con chim khổng tước xinh đẹp. Trên lưng chúng có ao sen. Trong ao có nhiều chim và trăm ngàn loài ong vui nhộn. Ao ấy tên là Thanh thủy. Cánh sen nhiều màu khác nhau, có cánh bằng lưu ly, bằng bảy báu, hương hoa xông khắp năm do-tuần. Trên lưng chim rất đẹp. Tiếng chim hợp với tiếng ca nhạc. Lại có chim khổng tước kỳ lạ, chúng ngậm vòng hoa. Trên lưng có hoa sen lớn. Thiên tử ngồi trên đài sen, trăm ngàn Thiên nữ vây quanh vui chơi ca múa, thọ lạc. Lại có chim khổng tước kỳ lạ, miệng ngậm vòng hoa thọ hưởng diệu lạc do nghiệp hóa ra. Trên đầu chim có cây vừa ý, nhiều hoa tươi, trên cây có nhiều chim cánh bằng bảy báu, các Thiên tử leo lên cây cùng Thiên nữ uống rượu ca hát hưởng lạc. Lại có chim khổng tước kỳ lạ, miệng ngậm vòng hoa, giữa lông chim có nhiều Thiên chúng, Thiên nữ hưởng lạc, yêu mến nhau, vui chơi ca múa. Thấy chim khổng tước ngậm vòng hoa, Thiên chúng ngạc nhiên.

Lại thấy việc lạ nữa, ao sen có những vòng hoa, có hai vạn ao sen như vậy. Không có bùn nhơ, cát bằng vàng bạc, nước có tám công đức luôn tràn đầy, có nhiều thiên nga, vịt trời, uyên ương, nhờ nghiệp thiện của chư Thiên, thiên nga hát kệ:

*Hưởng dục lạc đã lâu
Lạc này không thường còn
Tất cả đều vô thường
Nhưng chư Thiên không biết.
Lạc này dù tương tục
Có lúc phải chấm dứt
Bị tâm dục đối gạt
Không hay biết thoái đọa.
Lạc này xen lẫn khổ
Che lấp nên chẳng hay*

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Như trong tua hoa sen
Không thấy được rắn độc.
Lại như cơm lẫn độc
Kẻ ăn bị giết hại
Diệu lạc trời cũng thế
Nhất định đọa địa ngục.
Như lưới dây rất đẹp
Ai thấy cũng thích thú
Lưới cảnh giới là thế
Thấy tốt nhưng thật xấu.
Như quả độc ba-ca
Mới nếm nhiều vị ngon
Nhưng sau lại giết người
Lạc thế gian là vậy.
Như phù du thấy đèn
Tâm ý rất thích thú
Vào đó sẽ bị đốt
Lạc này cũng như vậy.
Phàm phu không hay biết
Dục lạc giống như đèn
Tham lạc như chạm lửa
Cuối cùng chẳng được vui.
Như nai vì khát nước
Chạy theo ánh dương diễm
Cuối cùng chẳng hết khát
Lạc này cũng như vậy.
Quá khứ cùng hiện tại
Vị lai không biết đủ
Cảnh giới của cõi trời
Vì thế hãy trừ bỏ.
Tịch lạc là gốc vui
Bậc trí dạy như thế
Không suy xét gốc vui
Sẽ luôn chịu khổ não.
Nhãn là pháp tốt nhất
Trong chánh pháp chân thật
Trí tuệ soi sáng đời
Lòng từ sinh an lạc.
Không hại, người tốt nhất
Chánh kiến, thiện tối thượng
Trực tâm an lạc nhất
Bỏ nghiệp ác cũng thế.
Ai gần bậc kỳ túc
Luôn kính trọng chánh pháp
Cúng dường các sư trưởng

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Và tin nghiệp là thiện.
Luôn cúng dường Tam bảo
Chánh tâm, ý trong sạch
Và cung phụng cha mẹ
Chính là đạo Niết-bàn.
Phật dạy tất cả pháp
Pháp xuất gia hơn hết
Phạm hạnh là tối thắng
Đạt được mọi an lạc.
Phật dạy cách bố thí
Pháp thí là hơn hết
Trong thiên siêng hơn hết
Sẽ đạt được Niết-bàn.
Trong thí, giới và trí
Chỉ trí là hơn hết
Nhờ trí đến Niết-bàn
Thí, giới chỉ được vui.
Mắt thấy không chân thật
Chỉ trí thấy chân thật
Phật dạy tám Thánh đạo
Là đạo tịch tĩnh nhất.
Tứ đế là hơn hết
Như Lai dạy như vậy
Ở trong pháp ngũ lực
Sức trí tuệ hơn hết.
Thuyết giảng khắp mười phương
Không có ai hơn được
Chỉ Như Lai tối thượng
Dạy các pháp chân thật.
Trong tất cả các chúng
Thánh chúng là tịch tĩnh
Nương dựa nơi ruộng phước
Tam bảo sẽ được vui.
Phụng dưỡng cha và mẹ
Rồi cúng dường hòa thượng
Đem các pháp trong đời
Chỉ dạy cho người thấy.
Không thể thấy, nắm bắt
Như Lai dạy như vậy
Pháp là nơi an lạc
Cảnh giới chẳng phải vui.
Ai thực hành pháp này
Đi trên đường vô cấu
Đường này rất an ổn
Cõi Dạ-ma không vui.

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

Chim này hót như vậy là nhờ nghiệp thiện. Ngày xưa lúc ở cõi người, nuôi sống bằng chánh pháp, phải buôn bán bằng chánh pháp để bảo tồn mạng sống. Do nghiệp nhân đó nên nay làm thân chim. Nhưng nhờ nghiệp thiện xưa nên tuy làm thân chim vẫn không quên chánh pháp, đã hót kệ trên. Vì thế hãy siêng năng đọc tụng, luôn thọ trì giáo pháp. Do nghiệp thiện từ xưa, nên tuy làm súc sinh vẫn thuyết pháp được, đạt quả báo chẳng uổng.

Tất cả chư Thiên cõi Dạ-ma đi đến hai vịnh ao sen đó, có đủ các sự trang sức khác nhau, các Thiên nữ xinh đẹp vây quanh. Trong ao đó có trăm ngàn na-do-tha Thiên chúng, Thiên nữ xinh đẹp thọ lạc, trỗi năm âm nhạc. Có người vào hoa sen, có người ngồi trên đài sen, có người ngồi trên cánh sen, người ngồi trên tua sen, thân hình lớn nhỏ theo ý niệm. Chỉ trong nháy mắt họ đã đi được trăm ngàn do-tuần, như mắt thấy chẳng xa, chẳng gần, cùng một lúc chư Thiên đi đến cũng vậy. Như một ngón tay, mọi người đều nhìn thấy không ngăn ngại, cũng vậy có trăm ngàn chư Thiên cùng ngồi trên tua hoa mà không ngăn ngại nhau không rộng không chật. Đó là nhờ sức của nghiệp thiện của họ. Ao sen đó có thể lực công đức như vậy. Trăm ngàn Thiên tử ở trong hoa sen tha hồ vui chơi, uống rượu. Chư Thiên trú ở chốn cũ cùng chư Thiên mới thọ sinh ở trong hoa sen hòa hợp vui chơi thọ lạc, thân phóng ánh sáng hơn cả trăm ngàn mặt trời. Ở đó thọ hưởng một thời gian lâu, họ mới đến chỗ Thiên vương Mâu-tu-lâu-đà. Lúc họ sắp vào rừng ấy thì thấy trong rừng có nhiều màu sắc đáng yêu. Do ý nghĩ của Mâu-tu-lâu-đà mà có rừng này. Mọi thứ cây cối ở đây đều do tâm niệm mà có, từ xưa chưa từng có như vậy. Đó là do sức nơi nghiệp thiện của Thiên vương cõi Dạ-ma. Vì chưa từng thấy biết rừng này nên chư Thiên tuần tự đi vào. Chư Thiên trang sức xinh đẹp, xoa hương thơm chiên-đàn, mặc áo trời, đi ngang qua ao sen rồi đến rừng đó. Thấy vậy họ đều hổ thẹn. Do nghiệp lực nên có rừng xinh đẹp này. Nhìn những rừng khác rồi nhìn đến rừng này, chư Thiên ấy suy xét quan sát kỹ bèn nói với nhau, sau đó mới vào rừng. Vào đó họ thấy từng bầy chim anh vũ ngậm vòng hoa báu, mỗi con chim đều đeo ngọc báu ở cổ họng. Ngọc báu đó tạo thành vòng hoa, chúng bay quanh khu rừng hót kệ:

*Chúng sinh này luân chuyển
Do nghiệp mình lôi kéo
Trong câu dây già chết
Chúng sinh không nhàm chán.
Từ cõi này cõi khác
Trời, người, A-tu-la
Vì không biết chân đế
Nên bị tâm sai khiến.
Bánh xe của thế gian
Tay đẩy không chuyển nhanh
Tay nghiệp đẩy bánh xe
Chúng sinh chuyển nhanh lẹ.
Mười hai cảm hòa hợp
Nằm trong trục ngu si
Do duyên xe xoay tròn
Thế gian không hay biết.*

Nghe Anh vũ hót kệ xong, chư Thiên ấy nhất tâm nghĩ nhớ điều thiện, quan sát bản nghiệp, dùng tâm cẩn trọng nhớ đến nghiệp xưa, nói rằng: Chim anh vũ này hơn ta,

suy xét nghiệp ta bị ái phá hoại nên vui chơi thọ lạc. Nói xong, Thiên tử muốn đến gặp Thiên vương Mâu-tu-lâu-đà. Họ đi ngang qua chim anh vũ rồi đến rừng Hiểm ngoạn man. Trong đó lại có rừng tên Mạn-đà-la được trang trí bằng trăm ngàn hoa đẹp. Có nhiều chim, ánh sáng hơn trăm ngàn mặt trời nhưng không nóng. Cây rừng có ánh sáng đẹp ai thấy cũng thích mắt, nghe tiếng chim thì vui tai, ngửi hương sen thì thích mũi, nếm vị ngon thì thích lưỡi, thân mặc áo mịn vui vẻ. Do các căn vui thích nên tâm ý cũng vui. Năm căn buộc tâm tùy thuận theo, nghĩ nhớ các pháp, dùng hai loại ý tùy thuận để biết. Họ thấy rừng Mạn-đà-la như vậy. Mỗi cây trong rừng này đều có vô số Thiên nữ trang sức xinh đẹp, trò chuyện ca múa hưởng lạc mà các Thiên chúng ấy chưa từng thấy. Chư Thiên ở đây thấy các Thiên nữ trong rừng cây nhiều không sao ví dụ được. Trong rừng có vô số trăm ngàn Thiên chúng, Thiên nữ, ai nấy đều vui vẻ mong muốn được gặp Thiên vương Mâu-tu-lâu-đà. Đó là nhờ phước lực của Thiên vương. Bấy giờ Thiên chúng ấy cùng hòa hợp đi đến rừng này. Trong rừng có nhiều sông suối, ao sen, mọi thứ trên mặt đất đều mềm mịn, có màu vàng, trang sức các báu xen lẫn. Thấy vậy, chư Thiên vui mừng thọ lạc, rồi tuần tự đến chỗ Thiên vương Mâu-tu-lâu-đà. Ai nấy đều muốn được gặp Thiên vương và luôn yêu mến nhau như đã nói ở trước. Họ cõi đủ mọi vật đi qua cõi này đến cõi khác. Trong đó có năm trăm ngọn núi đáng yêu, là nơi vui chơi. Các ngọn núi ấy đều bằng lưu ly, cây bằng xích liên hoa, lá bằng vàng, cây bay lá bạc, có nhiều chim bằng san hô. Lại có những thứ khác như chim, nai bằng tạp bảo, sông suối, ao hồ xinh đẹp. Họ kết cành cây thành nhà ở. Khắp nơi đều như vậy, trái cây màu hoàng kim, cành cây bằng vàng, trái bằng lưu ly, lá bằng vàng. Có trăm ngàn loài ong kêu rất vui tai. Trong sông có đủ các thức ăn uống, chim báu, tiếp xúc thì rất vui. Có chư Thiên lại thấy núi báu Du hý, đất bằng phẳng. Có người thấy đỉnh núi, cửa động, nhà bằng cành cây. Có người thấy ao sen. Thiên chúng, Thiên nữ đều vui vẻ. Có người cùng Thiên nữ ca múa, có người cùng Thiên nữ vào hoa sen vui chơi, có người vui vẻ uống rượu, có người hái hoa rải trên đất, có người kết vòng hoa trang sức trên thân, có người cùng Thiên nữ đội thiên quan báu phóng ánh sáng, thân không như uest, có người cùng Thiên nữ đi trên hư không, có người cầm nhạc cụ ca hát ở trên mặt đất, cứ thế có cả trăm ngàn Thiên chúng. Thân họ trang sức đủ loại, phóng ánh sáng đủ màu xanh, vàng, đỏ, trắng. Vui chơi thọ lạc trong núi xong, họ lại muốn gặp Thiên vương Mâu-tu-lâu-đà nên đi vào chỗ ấy. Họ lại thấy chư Thiên cõi Tập-man. Chư Thiên ba cõi Tập-man, Sơn thọ cụ túc, Quảng bác hành đều kính trọng Thiên vương Mâu-tu-lâu-đà. Đó là do sức nghiệp thiện của Thiên vương đã tu tập từ quá khứ. Trong cõi Tập-man có một vạn cung điện được trang trí bằng vô số trụ vàng... đủ màu sắc. Điện này rất đẹp, vách bằng vàng, trụ bằng lưu ly và báu xanh xen lẫn. Có điện, vách bằng lưu ly, lan can bằng vàng và báu xanh, cửa sổ bằng báu nhân-đà, có nhiều trụ bằng tạp bảo. Có điện, vách bằng lưu ly, cổng bằng vàng, cửa bằng lưu ly xen lẫn tạp bảo. Có điện đẹp, trụ bằng xích liên hoa, cổng bằng vàng, cửa sổ bằng san hô, đất bằng cát tạp bảo xen lẫn. Có nơi, vách bằng các tạp bảo, cổng bằng vàng ròng, trụ bằng bạch ngân. Bên trong điện ánh sáng rực rỡ. Điện của Thiên vương Mâu-tu-lâu-đà là do các nghiệp hóa ra. Điện này bằng vàng ròng xen lẫn kim cương, trụ bằng xích liên hoa, cửa sổ bằng bảy báu, ánh sáng chiếu rọi rực rỡ. Các lầu gác cũng như vậy. Thấy thế, chư Thiên đưa mắt nhìn quanh, lại quan sát núi báu, trước là đến chỗ đại vương cõi Dạ-ma, sau mới đến điện của Thiên vương Mâu-tu-lâu-đà. Vào đó, họ thấy mọi thứ xinh đẹp đáng yêu, đầy đủ công đức. Thấy cõi Tập-man chư Thiên đều muốn gặp Thiên vương Mâu-tu-lâu-đà. Họ

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

lại vào chỗ của đại vương, thấy bảy ngàn Thiên tử vây quanh đại vương, trang sức xinh đẹp, thân phóng ánh sáng. Oai đức của các Thiên tử đều như núi báu, áo trời tha thướt, đầu đội thiên quan báu, cổ tay đeo nhiều vật báu, trên ngực trang sức vòng hoa đẹp. Bảy ngàn Thiên tử vây quanh Thiên vương Mâu-tu-lâu-đà như các ngọn núi vây quanh núi Tu-di. Như các dòng sông đều chảy về biển, như các ngôi sao vây quanh mặt trăng. Thiên vương cõi Dạ-ma xinh đẹp hơn hết, ánh sáng oai đức vượt hơn các Thiên chúng. Điện của Thiên vương được trang trí trăm ngàn trụ bảy báu, tòa báu nhân-đà. Điện của Thiên vương có uy lực như vậy. Chư Thiên vào đó thì cung điện càng rộng ra. Điện ấy được trang trí bằng bảy báu. Trong cung điện có cây tên Điện nghiêm. Cây này trong sáu thời luôn nở hoa, kết trái. Có điện tên Nhạo kiến, vách điện bằng bảy báu xen tạp.

